

اخبار کارگری

کارگران ابنیه فنی قم: روند پرداخت حقوق نگران کننده است

تعدادی از کارگران ابنیه فنی قم از تاخیر دو ماهه در پرداخت حقوق خود خبر دادند. این کارگران می گویند: کارگران شاغل در خطوط راه آهن ناحیه قم تقریباً هر ماه حقوق خود را بسا تاخیر دو ماهه دریافت می کنند.

به گزارش ایلنا، آنها با بیان اینکه تاخیر در پرداخت حقوق، کارگران ابنیه فنی قم را به تنگنا کشانده، افزودند: متأسفانه پیمانکار یک روز قبل از شب یلدا یک میلیون تومان علی الحساب از حقوق آبان ماه سال جاری را به حساب کارگران ابنیه فنی قم، آن هم با تاخیر دو ماهه واریز کرد.

این کارگران با طرح این سوال که چرا کارفرما به فکر معیشت و گذران زندگی کارگران تحت مسئولیت خود نیست، گفتند: با حضور پیمانکار در بخش های مختلف راه آهن، کارگران علاوه بر دریافت حداقل حقوق از بسیاری از مزایای قانونی، عرفی و مناسبتی هم محروم شده اند.

این کارگران ادامه دادند: در عین حال ما ثابت شغلی نداریم و امنیت شغلی مان در خطر است.

شمار جان باختگان

حادثه سردخانه بهار به ۶ نفر رسید

بافوت یکی دیگر از مصدومان حادثه انفجار خودرو و حامل کارگران سردخانه بهار بروجن، تعداد جان باختگان این حادثه به ۶ نفر افزایش یافت.

به گزارش ایلنا، این کارگر جان باخته، مریم بخشی پور نام دارد.

طبق این گزارش، بیست و یکم آذر ماه به علت آتش سوزی خودرو وون حامل کارگران سردخانه بهار، از ۱۱ سرنشین خودرو و ۹ نفر دچار سوختگی شدید شدند. یک نفر در محل حادثه جان باخت و پس از انتقال هشت نفر مصدومان به بیمارستان امام موسی کاظم اصفهان، چهار مصدوم دیگر در روزهای ۲۴، ۲۵ و ۲۷ آذر ماه جان سپردند.

هم اکنون، دو کارگر مصدوم دیگر در بیمارستان سوختگی اصفهان بستری هستند.

درخواست جمعی از معلمان برای اعمال رتبه بندی

تعدادی از معلمان حق التدریس که حکم پیمانی شان اوایل امسال صادر شده، از اجرایی نشدن قانون رتبه بندی برای برخی از معلمان خبر دادند.

به گزارش ایلنا، این معلمان می گویند: به بهانه آنکه فرآیند گزینش طول می کشد و چون ادارات برخی از استان ها در صدور حکم تعلل کردند، احکام معلمان برخی از استان ها را بعد از عید صادر کردند و حالاً آموزش و پرورش می گوید برای افرادی که حکمشان در سال جدید صادر شده، قانون رتبه بندی اجرایی نمی شود.

این معلمان می گویند: اگر تا پانزدهم این ماه وضعیت ما مشخص نشود، رتبه بندی از سال ۱۴۰۲ برای ما اعمال می شود و دیگر معوقات را دریافت نمی کنیم.

آنها از آموزش و پرورش می خواهند اجازه دهند نتیجه سال کارشان به دلیل تعلل مسئولان در اجرای قانون، پایمال شود.

زهر معرفت

در ۳۰ سالگی با ۶۶ درصد از کارافتادگی خانه نشین شد و حالا چهار ماه است که مستمری از کارافتادگی می گیرد. «محمود» کارگر جوان یک شرکت پیمانکاری به نام «س.ع» بود و در کارخانه «خزر پلاستیک» کار می کرد. او که مسیر رسیدنش از کارگری به مستمری بگیری تنها پنج سال بود، روز حادثه را چنین تعریف می کند: «پشت دستگاه کار می کردم و ساعات های آخر شیفتم بود. یک لحظه تیغ با انگشتم برخورد کرد و انگشت میانی ام جراحت جزئی برداشت اما همین جراحت جزئی زندگی ام را به باد داد».

فردای روز حادثه دستش سیاه شد، آن قدر سیاه که به پزشک مراجعه کرد. ظاهراً برخورد عمیق بوده و عفونت کار ساز: «مدتی تحت درمان بودم. بارها به پزشک مراجعه کردم اما عفونت هر روز بیشتر می شد و تا جایی پیشروی کرد که مجبور شدند تاندن های دستم را بکشند. حالا دیگر آن دست را ندارم. شاید اگر پول داشتم و می توانستم در آن فرصت طلایی به متخصصان بهتری مراجعه کنم، کار به اینجا نمی رسید».

همه چیز البته به از دست دادن دستش ختم نشده و خودش می گوید بعد از حادثه دچار ناراحتی روحی شده و بعد از یک دوره روان درمانی حالا وضع بهتری دارد. از مشکلاتی که در طول این مدت از نظر مالی برایش پیش آمده می گوید، از اینکه زندگی اش تا مرز فرپاشی رفته و... او تماس گرفت تا شرکتی بگوید

که به گفته خودش هر ماه چندین حادثه کار در آن اتفاق می افتد. می گوید: «آب سر من گذشته دیگر شغلی ندارم که از کارفرمایش بترسم و نگران اخراج باشم». لیستی از ۴۵ کارگر حادثه دیده و موارد حادثه شان که از سال ۹۸ در این کارخانه اتفاق افتاده، فرستاده و می گوید: «این یک لیست موقت است، هم زمان حادثه در آن مشخص است و هم نوع حادثه. در واقع این لیست طبق گزارشاتی که در

تأمین اجتماعی ثبت شده به دست رسیده اما به جرأت می گویم که تعداد حوادث کار در کارخانه بسیار بالاتر از این حرف هاست. شرکت، حادثه خیز است اما کارگران جرأت اعتراض ندارند بنابراین آنچه ثبت می شود کمتر از آن چیزی است که اتفاق می افتد».

محمود می گوید: «در اولین روزهای شروع به کار، سوالی در مورد استاندارد بودن تیغ هایی که کارگران با آن کار می کنند پرسیدم. پاسخخم دو روز بیکاری بود. آنها می خواستند به همه کارگران بفهمانند که حق اظهار نظر در مورد این چیزها را نداریم».

«نه وسایل کار استاندارد داست و نه دستگاه». او علت وقوع بسیاری از حوادث کار را این دو عامل می داند و می گوید: «طبق استاندارد بین المللی برای هر قالبی تعدادی قطعه تعریف شده. مثلاً برای همین قالبی که من روی آن حادثه دیدم، ۱۰ هزار قطعه تعریف شده و بعد از آن تاریخ انقضای آن قالب می رسد. حالاً این ۱۰ هزار تا در هر مدتی که پر شود، فرقی ندارد، می خواهد یک ساله باشد یا ۲۰ ساله. مهم این است که بعد از اینکه ۱۰ هزار قطعه با این قالب گرفته شد آن قالب باید مجدداً ذوب شود اما ما قالب هایی داریم که ۲۵ سال کار می کنند و

بیشتر از آن حدی که برایشان تعریف شده قطعه زده اند. این وضعیت باعث می شود قطعات پلیسه بخورند و کارگر مجبور است بالای سر آن بایستد و با تیغ برنده پلیسه گیری کند. این کار اضافی، کارگر را خسته می کند و بارها پیش آمده که کارگر با کاتر تیزی که حتی مو را هم می زند، دست خود را پاره کرده است. همه اینها زمینه وقوع حوادث کار را بالا می برد».

محمود می گوید: «دستکشی که کارگران برای کار استفاده می کنند فقط بخشی از انگشت را پوشش می دهد. چون قطعات پلاستیکی است و باید در دست بچرخد، به کارگران دستکش انگشتی می دهند. در روز حادثه هم همین دستکش دستم بود».

استعلاجی طولانی و اخذ نامه پایان کار

سراغ یکی دیگر از کارگران می رویم که به دلیل بیماری ناشی از کار استعلاجی گرفته اما بعد از آنکه مهلت مرخصی استعلاجی او زیاد شده، بر که پایان کار را به دستش دادند و گفتند دیگر به توبیخ نیاز نداریم! «حدود ۵ سال در کارخانه کار کردم و به دلیل شرایط کار و اینکه مجبور بودم ۱۲ ساعت ایستاده کار کنم، بیماری واریس و دیسک کمز گرفتم. بعد از مراجعه به پزشک استعلاجی گرفتم اما چون مهلت استعلاجی زیاد بود، گفتند نامه عدم نیاز زده ایم. گفتند به نیرویی مثل شما نیاز نداریم و از اول مرخص بودی!». می گوید: «همان ابتدا برای کار در کارخانه، نامه سلامت از طب کار برایشان آوردم و سلامت تأیید

کارگر: به جرأت می گویم که تعداد حوادث کار در کارخانه بسیار بالاتر از این حرف هاست. شرکت، حادثه خیز است اما کارگران جرأت اعتراض ندارند بنابراین آنچه ثبت می شود کمتر از آن چیزی است که اتفاق می افتد

روایت متضاد کارگر و کارفرما از وضعیت ایمنی در یک واحد صنعتی

هیس! کارگران فریاد نمی زنند

شد و گرنه چطور می توانستم این کار سخت را انجام دهم». این کارگر ادامه می دهد: «شرایط کار در کارخانه مناسب نبود. آلودگی زیاد بود و تیغی که با آن کار می کردیم غیر استاندارد بود. برای آنکه کار سریع پیش برود سرعت باز و بسته کردن قالب ها را زیاد کرده بودند. قالبها دائم پلیسه می خوردند و هر لحظه امکان وقوع حادثه وجود داشت. در این شرایط کار کردیم، در این شرایط مرخص شدیم اما بعدش حق مان را کف دستمان گذاشتند و گفتند به شما نیاز نداریم».

سراغ کارگری دیگر می رویم؛ کارگری که به شرط فاش نشدن نامش، رضای به صحبت با ما می شود. او کارگر با سابقه یکی از کارخانه هاست. از حوادثی می گوید که در طول سال های کارش در این کارخانه دیده است؛ از فرسودگی دستگاه های کارخانه و قدمت ۲۰ ساله و اینکه دلیل بخشی از حوادث کار در کارخانه همین دستگاه های فرسوده هستند. می گوید: «خیلی از کارگران، موقع روغن ریزی دستگاهها پایشان لیز خورده و دچار شکستگی دست و پاودنده شده اند».

ادامه می دهد: «از کارگر و دستگاه، کار نامعمول می کشند. مثلاً اگر قطعه ای باید یک ساعته از دستگاه خارج شود، زمان را کاهش می دهند تا این قطعه ۴۰ دقیقه ای خارج شود و قطعات بیشتری تولید شود. کارگر مجبور است ۱۲ ساعت بایستد برای همین اکثر کارگران اینجا کمردرد، پادرد، آرتروز، دیسک کمز و انواع و اقسام این بیماری ها را دارند».

می گوید: «هن که نیستیم، بعد از ساعت ها کار در چنین وضعیتی مسلم است بیمار می شویم». بیماری البته محدود به این موارد نمی شود. ادامه می دهد: «پنجایک شرکت پلیمری است و با انواع و اقسام مواد سرطان زا مواجه ایم. مشکل اینجاست که این مواد روی دستگاه های فرسوده خطر چند برابری برای سلامت کارگران دارند. دما بالای می سوزند و تولید گاز می کنند. فیلم هایی از سالن پر از دود کارخانه داریم که نشان می دهد در چه فضایی کار

می کنیم. اگر یک قطعه سفید را روی میز بگذاریم، بعد از یک ساعت رویش سیاه می شود. حالا تصور کنید کارگری که ۱۲ ساعت در این هوای آلوده نفس می کشد، بعد از سال ها درگیر چه بیماری هایی می شود».

بیماری های ناشی از کار یک طرف دیگر. حوادث ناشی از کار یک طرف دیگر. این کارگر می گوید: «بزار کارمان نامناسب است. تیغی که استفاده می کنیم، اره ای است که دور آن را با مواد پر و با سنگ تیز کرده ایم. تیغ آن قدر تیز می شود که موی دست را هم می برد. همین تیغ، حوادث بسیاری برای کارگران ایجاد کرده است. خیلی از کارگران دچار پارگی دست و رگ و تاندون شده اند. البته شکستگی دست و پا و سوختن هم زیاد اتفاق می افتد».

می گوید: «کارگرانی داشتیم که در سن جوانی دچار کارافتادگی شدند. کارگران بسیاری داریم که بعد از آنکه دچار حادثه یا بیماری ناشی از کار شده اند، تنها سه روز به مرخصی رفته و از استعلاجی شان استفاده نکرده اند تا حادثه کار در تأمین اجتماعی ثبت نشود چون نگرانند شغل شان را از دست بدهند. کارگران تهدید می شوند که در صورت شکایت اخراج خواهند شد».

می گوید: «این کارفرمایان به قدری قدرتمند هستند که اگر مقابل آنها بایستیم، هیچ تضمینی برای پیروزی وجود ندارد. کارفرما روابط و ضوابط خود را دارد اما ما هیچ کدام از اینها را نداریم».

کارفرما: صحت ندارد و تکذیب می کنم

برای بررسی صحت آنچه کارگران می گویند، با یکی از مسئولان کارخانه خزر پلاستیک تماس می گیرم. «محمد تقی قدسی پور» مدیر منابع انسانی خزر پلاستیک تمام آنچه کارگران گفته اند را تکذیب می کند. او می گوید: «به هیچ عنوان آنچه در مورد حوادث کار در این کارخانه گفته شده صحت ندارد. اینجا یکی از بهترین مجموعه ها در کل ایران است و هر آنچه گفته شده کذب محض

کارفرما: مراقب باشید به صنعت منطقه آسیبی نرسد. گاهی گزارش دادن ها لطمه به صنعت مملکت است. صنعت به اندازه کافی تحت فشار است و نباید بررسی آنچه کارگران می گویند و درخواست برای یک بازرسی دقیق وی طر فانه، آسیبی به یک مجموعه صنعتی برساند.

است». می گوید: «البته اینکه برای یک مجموعه صنعتی در طول سال ها هیچ مشکلی پیش نیاید، ممکن نیست اما نوع حوادث و مخاطرات فرق دارد. خزر پلاستیک یکی از ایمن ترین مجموعه هاست. حوادث ما بسیار نادر است. ما مجموعه های پر مخاطره و صنایع سنگین بسیاری داریم که مجموعه ما به هیچ وجه جزو آن مجموعه ها به حساب نمی آید. در این مجموعه حادثه منجر به مرگ نداشته ایم. نوع کار ما کم خطر است ضمن اینکه تمام حساسیت های لازم در زمینه ایمنی را در نظر می گیریم. حوادث بیشتر در حد بریدگی انگشت است که کارگران با تیغ های پلیسه گیری دچار این حوادث جزئی می شوند».

او می گوید: «ظاهراً یکی از کارگران یک لیست ۴۵ نفره از حوادث کار ارائه داده که ادعای کذبی است و لیست برای ۱۷ سال گذشته است و مربوط به حوادث بسیار معمولی است. براساس این ادعاهای مطرح شده، بازرسی از کارخانه صورت گرفته و کارخانه ارزیابی شده و بازرسان هم معتقد بودند قضیه آن طور که برخی از کارگران می گویند، نیست».

مدیر منابع انسانی خزر پلاستیک همچنین در مورد سخت وزیان آور بودن کار کارگران می گوید: «کارگاهی که در چهار چوب مشاغل سخت و زیان آور نیست را نمی شود مشمول معافیت های این قانون کرد. این کار مستلزم این است که عوامل زیان آور در کار گاه باشد. حدود سه چهار ماه پیش بررسی های لازم از سوی کمیته مشاغل سخت و زیان آور استان از کارخانه صورت گرفت اما به این نتیجه رسیدند که کار این کارخانه سخت و زیان آور نیست».

او همچنین در پاسخ به این سوال که «۱۲ ساعت کار کارگران در کارخانه، اضافه کار اجباری به حساب نمی آید؟» می گوید: «بخش اعظمی از کارگران ما ۱۲-۲۴ ساعت کار می کنند و اتفاقاً بسیاری از همکاران تمایل به اضافه کار دارند تا درآمد بیشتری داشته باشند».

مدیر منابع انسانی کارخانه، در نهایت یک هشدار هم می دهد و می گوید: «مراقب باشید که به صنعت منطقه آسیبی نرسد. گاهی نوشتن این گزارش خود را با لطمه به صنعت مملکت است. صنعت ما به اندازه کافی تحت فشار است و نباید شرایط را پیش بیاوریم که سرمایه گذار لطمه بخورد و از سرمایه گذاری پشتیبان شود. این نوع رفتارها نباید باعث دلسردی سرمایه گذار شود که این نه به نفع کارگراست و نه صنعت».

این دست هشدارها البته زیاد مطرح شده اما به نظر می رسد برای آنکه یک مجموعه سرمایه بماند و بتواند پیش برود، قرار نیست فقط کارگران هزینه بدهند. فارغ از اینکه در یک یا چند کارخانه چه اتفاقی می افتد اما هنوز بسیاری از کارگران با همین استدلال ها از حقوق خود بی بهره مانده اند و با همین استدلال ها، اتفاقاً قانون کار و تأمین اجتماعی در طول سال ها ناکارآمد شده است. کارگران با همین دست استدلال ها کمترین حقوق را می گیرند، بیشترین کار را می کنند و و خیم ترین حوادث را تجربه می کنند. بنابراین بعید است بررسی آنچه کارگران می گویند و درخواست برای یک بازرسی دقیق وی طر فانه، آسیبی به یک مجموعه صنعتی برساند.

تعداد حادثه دیدگان شغلی مربوط به گروه های سنی ۳۴-۳۰ ساله و ۳۹-۳۵ ساله به ترتیب با ۲۲ و ۲۰ درصد است که نشان می دهد ۴۳.۳ درصد از کل حادثه دیدگان شغلی مربوط به این دو گروه سنی بوده اند.

نتایج این گزارش درباره آسیب های شغلی ایجاد شده در سال گذشته بیانگر آن است که با توجه به بازرسی های صورت گرفته از کارگاه های مشمول قانون کار، تعداد آسیب های شغلی ثبت شده مشمولان قانون کار ۸۳۱۱ نفر حادثه بوده که کاهش ۳۰۹ درصدی نسبت به آمار سال ۱۳۹۹ داشته است. از کل آسیب های شغلی، ۷۶۸ مورد منجر به فوت شده و در بین فعالیت های اقتصادی، فعالیت ساختمان بیشترین سهم را در آسیب های شغلی منجر به فوت داشته است.

تهران در صدر بیشترین حادثه دیدگان شغلی

کاهش ۳۰۲ درصدی نسبت به سال ۱۳۹۹ داشته است. از کل حادثه دیدگان شغلی، ۷۶۸ مورد منجر به فوت و ۵۳ مورد منجر به از کارافتادگی کلی شده است. بیشترین تعداد حادثه دیدگان شغلی نیز متعلق به استان های تهران، البرز و اصفهان بوده است.

گزارش مرکز برنامه ریزی و اطلاعات راهبردی وزارت کار همچنین حاکی از آن است که ۹۵.۸ درصد حادثه دیدگان مرد و ۴.۲ درصد زن هستند و بیشترین

گزارش ها حاکی از آن است که تعداد حوادث و آسیب های شغلی مشمولان قانون کار در سال گذشته کاهش داشته و تهران در صدر بیشترین تعداد حادثه دیدگان شغلی بوده است.

به گزارش ایسنا و مطابق گزارش مرکز برنامه ریزی و اطلاعات راهبردی وزارت کار از آمار تأمین اجتماعی در سال ۱۴۰۰ از مجموع کل بیمه شدگان در معرض حادثه شغلی، ۴۵ هزار و ۹۰۴ نفر دچار حادثه شغلی شدند که این تعداد

گزارش